

РЕШЕНИЕ

№ 7001

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 02.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6686** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване г. /КСО/.

Образувано е по жалба на В. Ц. К., чрез адв. М. Ел-Т., срещу Решение № 2153-21-130 от 19.06.2023 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) С.-град, с което е отхвърлена жалбата и е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/23 от 24.03.2023 г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“ /ПО/ при ТП на НОИ С.-град.

По изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на оспорения акт се претендира отмяната му. Допълнителни аргументи се съдържат в представени по делото писмени бележки. Сочат се допуснати от органа нарушения при преценката на доказателствата за установяване на осигурителния стаж (ОС) на жалбоподателката. Оспорва се заключението, че към датата на заявеното социално право ящ;ъшь не отговаря на условието за продължителност на ОС. Твърди се, че органът не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая, като не е ценил издаденото от „УниКредит Булбанк“ АД УП-3. Защитната теза е за действително положен труд от жалбоподателката през периода 31.01.1979 г. – 01.06.1992 г. във Външнотърговско дружество „Хемус“ АД и Търговска банка „Хемус“ АД. Поставя се акцент и на образуваното пред Софийски районен съд дело по Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред /ЗУТОССР/, което по твърдение в жалбата има преюдициално значение и пенсионният орган е следвало да спре образуваното пред

него производството. По тези, поддържани и в с.з. доводи, се претендира отмяна на Решение № 2153-21-130 и на потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/23 от 24.03.2023 г., ведно с присъждане на разноси по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител юрк. Н. М., оспорва основателността на жалбата по съображения, изложени в с.з. Представя писмени бележки. Прави искане за присъждане на разноси съгласно представен списък по чл. 80 ГПК.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 30.11.2020 г. В. Ц. К. е поискала да ѝ бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/, за което е представила 1 брой трудова книжка № 508/29.09.2022 г., издадена от „Интернешънъл Асет банк“ АД с положен в нея печат за прослужено време от 15.06.1992 г. до 19.10.2022 г., всичко 30 години, 4 месеца и 4 дни /л.71/.

Междувременно, със заявление вх. № 5506-21-2638/29.11.2022 г. К. е поискала от Отдел „Осигурителен архив“ при ТП на НОИ-С. град издаване на удостоверение обр. УП-13 и УП-15 по данни от документите на Външнотърговско дружество „Хемус“ АД и Търговска банка „Хемус“ АД за периода м.01.1979 г. – м.06.1992 г.

По подаденото заявление е постановен отказ с изх. № 5530-21-312 от 01.12.2022 г., мотивиран с това, че в осигурителния архив на НОИ не са предавани съгласно чл. 5, ал. 10 от КСО и не се съхраняват ведомости за заплати и трудовоправни документи, въз основа на които може да се установи осигурителен стаж и/или осигурителен доход, водени от осигурителите Външнотърговско дружество „Хемус“ АД и Търговска банка „Хемус“ АД. Обърнато е внимание, че изричната разпоредба на чл. 5, ал. 10 от КСО е приложима само и единствено в случаите на прекратена дейност на осигурителите, които нямат правопреемник, а това в случая не се установява с оглед издадени от „Уникредит Булбанк“ АД документи.

При съобразяване на нормативно регламентиранията условия за отпускане на пенсията за ОСВ, а именно навършена възраст за съответната календарна година и наличие на изискуемия осигурителен стаж за съответната календарна година, е установено, че към датата на подаденото заявление – 30.11.2022 г. В. Ц. К. има навършена възраст 61 години, 11 месеца и 12 дни и зачетен осигурителен стаж от трета категория - 32 години, 03 месеца и 20 дни съгласно представените от В. Ц. К. документи и подадените данни в Регистъра на осигурените лица /Р./. Прието е, че жалбоподателката не отговаря на предпоставките за пенсиониране по условията на чл. 68, ал.1 и ал. 2 от КСО и конкретно условието за придобит осигурителен стаж за 2022 г. в размер на 36 години и 2 месеца. Констатиран е недостигащ стаж от 03 години, 10 месеца и 10 дни.

По този повод и на основание чл. 9, ал. 2 КСО на заявителката е изпратено уведомително писмо /л. 40/ за наличието на възможност да бъде закупен недостигащия стаж от 03 години, 10 месеца и 10 дни. Определена е общата сума на осигурителните вноски в размер на 6513.54 лева.

Уведомлението е връчено на 16.02.2023 г. /л. 41/.

На 06.03.2023 г. жалбоподателката, чрез процесуалния си представител, е поискала спиране на производството по административната преписка до приключване с

окончателен съдебен акт на инициираното исково производство за установяване на ОС по съдебен ред. Приложен е заверен препис от искова молба против ТП на НОИ – С. град с правно основание чл. 1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР за установяване на трудовия стаж на ищцата за периода 01.01.1979 г.- 15.10.1991 г. /В хода на съдебното производство се установи, че по исквата молба е образувано и понастоящем висящо гр. д. № 11602/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 62 състав - л. 124/.

По направеното искане за спиране на административното производство няма изрично произнасяне на ПО, който констатирайки липсата на внесени от лицето осигурителни вноски за закупуване на ОС, е издал процесното Разпореждане № [ЕГН]/23 от 24.03.2023 г. правно обосновано с разпоредбите на по чл. 9а, ал. 2, чл. 68, ал. 1-2 от КСО и чл. 45, ал. 6 от НПОС.

Посоченото разпореждане е потвърдено по административен ред с обжалваното пред настоящата инстанция Решение № 2153-21-130 от 19.06.2023 г. В него е разгледано и отхвърлено като неоснователно искането за спиране на пенсионното производство. Проследена е нормативната уредба, уреждаща заявеното право на лична пенсия за ОСВ и при съобразяване на разпоредбите на чл. 68, ал.1-2 и чл. 94 от КСО, във връзка с чл. 1, ал. 1, чл. 2. чл. 40. ал. 1 и чл. 45а, ал. 6 от НПОС, е потвърден разпоредения от длъжностното лице по ПО отказ за отпускане на заявеното социално плащане. Наред с това, директорът на ТП на НОИ-С. град е анализирал издадените и приложени към жалбата доказателства: Удостоверение обр. УП-3 с изх. № 6/27.01.2023 г., издадено от „Уникредит Булбанк“ АД, като правопреемник на „Е. Ви Би Б.“, „Биохим“ АД, „Банка Хеброс“ АД и „Булбанк“ АД за удостоверяване на ОС за периода от 16.10.1991 г. до 08.06.1992 г., или общо ОС 01 година, 04 месеца и 08 дни, както писмо с изх. №. 15/14.02.2023 от „УниКредит Булбанк“ АД. Приел е, че тези документи, макар и относими, доколкото удостоверяват ОС на жалбоподателката от 01 година, 04 месеца и 08 дни, не водят до промяна на крайния извод на ПО, че В. Ц. К. не отговаря на условието за придобит осигурителен стаж за 2022 г. в размер на 36 години и 2 месеца, респ. не поражда основание за отмяна на Разпореждане № [ЕГН]/23. С оглед издаденото от „Уникредит Булбанк“ АД УП-3, с решението на административната инстанция жалбоподателката е уведомена за възможността да изрази изрично искане за преценка на недостигащ осигурителен стаж по реда на чл. 9а, ал. 2 от КСО.

Недоволна от така постановеното Решение № 2153-21-130, В. Ц. К. е сезирала съда с жалба, в която излага доводи, идентични на поддържаните и при оспорването по административен ред. Допълнително с молба от 02.11.2023 г. представя доказателства за образуването пред СРС исково производство по реда на ЗУТОССР, копие на трудов договор от 15.06.1992 г. и отговор от „УниКредит Булбанк“ АД с изх. № 141/01.09.2023 г, ведно с приложени ведомости и фишове за заплати за периода м.10.1991 г. – м.06.1992 г.

При така установените фактически обстоятелства, след проверка законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК и съгласно правомощията си по чл. 168 АПК, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване акт, след осъществен административен контрол. Същата е депозирана в законоустановения срок, предвид което се явява процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Между страните не е спорна материалната компетентност на пенсионните органи, която преценена съгласно разпоредбите на чл. 117 ал. 1, т. 2 и 98, ал. 1, т. 1 КСО, се

потвърждава от приложените по делото на л. 117-118 Заповед № 1015-21-67/01.03.2018 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град и Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ.

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. Посочени са фактическите и правни основания за издаването им. Възраженията в посока тяхното наличие касаят приложението на материалния закон.

Противно на доводите в жалбата, не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на упражнената компетентност. Пенсионният орган е проявил необходимата служебна активност за установяване на действителната фактическа обстановка касателно продължителността на осигурителен стаж на жалбоподателката в контекста на изискванията на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 КСО. Административният орган е извършил съвкупен анализ на всички относими доказателства, които като част от административната преписка са приобщени по делото, а фактическите и правни действия бяха подробно описани по-горе в настоящото решение. Както в административното, така и в съдебното производство жалбоподателката е разполагала с възможността да представи опровергаващи констатациите на ПО доказателства, с които да удостовери осигурителен стаж извън зачетения от пенсионния орган.

По материалната законосъобразност на проверяваното решение:

Спорът между страните е изцяло правен и се отнася до прилагане разпоредбите от КСО и Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ досежно условията за придобиване право на пенсия и предоставянето на необходимите документи, въз основа на които пенсионният орган следва да направи преценка относно правото на претендираната от лицето пенсия към датата на заявлението.

Нормата на чл. 68, ал. 2, вр. с ал. 1 от КСО по отношение правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст поставя изискване за едновременно наличие на двете предпоставки – навършена възраст, която за жените от 01.01.2022 г. е 61 години и 10 месеца, и осигурителен стаж, който за релевантния период - 2022 г. е 36 години и 2 месеца. С оглед представените от жалбоподателката трудови и осигурителни документи, правилно е установено, че към датата на подаване на заявлението В. К. не отговаря на предпоставките за пенсиониране по условията на чл. 68, ал.1 и ал. 2 от КСО, тъй като въпреки, че има навършена изискуемата възраст за жените, за 2022 г. - 61 години и 10 месеца, не покрива условието за придобит осигурителен стаж за 2022 г. в размер на 36 години и 2 месеца. Заключение за недостигащ стаж от 03 години, 10 месеца и 10 дни се подкрепя от документите, приобщени към административната преписка, които се изчерпват до представената трудова книжка с вписано в нея прослужено време от 15.06.1992 г. до 19.10.2022 г. и съответстващия на него осигурителен стаж от 30 години, 4 месеца и 4 дни.

Както пред административната инстанция, така и в настоящото производство жалбоподателката се позовава на издаденото УП-3 изх. № 6/27.01.2023 г., с което въз основа на изплащателните ведомости при „УниКредит Булбанк“ АД е удостоверен осигурителния ѝ стаж в ТБ „Хемус“ АД от 16.10.1991 г. до 08.06.1992 г. или всичко 1 година, 4 месеца и 08 дни. Тази удостоверена в хода на административното обжалване продължителност на ОС при ТБ „Хемус“ АД, насложена със зачетения от ПО стаж от 32 години 3 месеца и 20 дни, не променя извода, че В. К. не отговаря на условието за

придобит осигурителен стаж за 2022 г. в размер на 36 години и 2 месеца.

Друго не следва от представените в съдебното производство копие на трудов договор № 59 от 15.06.1992 г. и писмо от „УниКредит Булбанк“ АД. Трудовият договор действително съдържа попълнен реквизит за продължителност на трудовия стаж на работника към датата на сключването му от 12 години, 9 месеца и 4 дни. Но трудовият договор не установява осигурителен стаж. Съгласно чл. 40, ал. 1 от НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. Що се отнася до фишовете за заплати и отговора от „УниКредит Булбанк“ АД, същите са относими към удостоверения с УП-3 осигурителен стаж от 16.10.1991 г. до 08.06.1992 г., не и стажа преди 16.10.1991 г., за който не са налице каквито и да било документи. Ето защо и при липсата на спор, че лицето не е внесло осигурителни вноски за недостигащия осигурителен стаж, правилно пенсионният орган е отказал заявената пенсия по чл. 68 КСО.

Защитата неоснователно се концентрира върху висящото пред СРС исково производство за установяване на трудовия стаж на жалбоподателката за периода от 01.01.1979 г. до 15.10.1991 г. Преценката за наличие на материалните предпоставки за отпускане на пенсия се преценява към момента на упражненото право на пенсия с предвидените в закона доказателства за установяване на тези предпоставки - чл. 1, чл. 40 от НПОС. Отпускането на пенсия се извършва с разпореждане на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 КСО до 4 месеца от подаване на заявлението. Спирането на производството по отпускане на пенсия е в хипотезите на чл. 98, ал. 2, т. 1, б. "а" и б. "б" КСО и не включва установяване на осигурителен стаж или доход, предмет на друго производство. Влязлото в сила разпореждане може да бъде изменено или отменено от същия орган който го е издал, в хипотезите на чл. 99 КСО включително по заявление от пенсионера, когато същият представи нови доказателства за осигурителен стаж и/или доход, придобит преди пенсионирането. Характера на пенсионното производство за обезщетяване на неработоспособност, поради възраст или други осигурителни рискове изключва спиране на производството на общото основание по чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК. Установяване на допълнителен стаж и/или доход в друго производство е основание за зачитането му като нов факт от пенсионния орган с предвидените последици с друг акт по чл. 99 КСО, подлежащ на оспорване, но не е предпоставка за спиране на пенсионното производство на соченото основание. В този смисъл е Определение № 3638 от 05.04.2023 г. на ВАС по адм. д. № 2872/2023 г., VI о. и Решение № 2650 от 26.02.2021 г. на ВАС по адм. дело № 755/2021 г., VI о.

В обобщение на изложеното съдът преценява иницираното от В. Ц. К. оспорване на Решение №2153-21-130 за неоснователно и като такова следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора следва да се уважи своевременно заявената от процесуалния представител на ответника претенция за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100,00 лв. на основание чл. 143, ал. 4 АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Ц. К. срещу Решение № 2153-21-130 от 19.06.2023 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град, с което е отхвърлена жалбата и е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/23 от 24.03.2023 г. на длъжностно лице по „Пенсионно осигуряване“ при Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град.

ОСЪЖДА В. Ц. К. с постоянен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, да заплати на Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение за настоящото производство в размер на 100,00 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК, вр. чл. 118, ал. 3 КСО.

СЪДИЯ: